

POEMES INÈDITS D'AMADEU VIDAL I BONAFONT

TARDOR

Ens vam conèixer en una festa d'ocres,
amb cascades de fulles i l'oratge
d'un silenci fantasiós.
Eren tardes amb gust de mandarina,
de cossos inexperts
dins la tendresa dels abrics.
Vivíem lluny del bosc. Però, en mirar-nos,
sentíem cruixir les primeres neus
a les branques dels pins, l'escorça dels bedolls
amb què el vent es llençava al riu,
el vol poruc d'ocells desconeguts,
el trèmol alè de la lluna
mentre, per primer cop, ens abraçàvem.

VERSIÓ MÉS RAONABLE DE HAMLET

Vomitar o no vomitar,
aquesta no és la qüestió.
Ni a sobre de qui.
Només el quan i on.

INDIS I VAQUERS

De cop, malgrat la desfeta de cada tarda,
els casquets invisibles de les bales,
els cossos immòbils damunt del parquet,
la victòria dels dolents, regna l'alegria
perquè un,

dos,

tres,

curat.

Torna'm a disparar. Un, dos, tres, curat.
Torna-hi fill, torna-hi ara que encara
som immunes.

ORTOGRAFIA

Encara que soni cursi, forçat, grandiloqüent,
l'Amor s'escriu sempre amb majúscula.
Recorda-ho de cara als dictats a l'escola.
Si algun mestre t'ho encercla amb vermell
i et descompta mig punt, no pateixis:
no parleu del mateix.

INVITACIÓ

Un dia, per primer cop, entraràs en una aula.
T'espantarà la sobrietat de les coses
que t'envolten: el guix impol·lut a les parets,
les cadires clòniques, mil·limètricament
disposades amb geometria militar,
el silenci on ressonen les paraules del mestre,
potser dret al capdamunt d'una tarima
o bé passejant entre rengleres d'alumnes.
Com vocabulari que no entens d'aquest poema,
sentiràs el pànic per les coses noves.
Però, el darrer dia de curs, al mateix lloc
hi haurà papers per terra, xiclets enganxats
al revers de les taules, noms i cors
a les portes dels armaris, petjades
de vamba a les parets, rebombori de cadires,
vestigis d'huracans, insults a la pissarra,
caricatures, obscenitats, guerra de guixos
com una pluja d'estels fugaços, anarquia,
caos a la vora dels cossos, interacció, tacte.
Hauràs après com el desig corromp l'ordre.

No paris mai de sacsejar-ho tot.

LA HIPOTECA

Deure felïçment.

Separats l'un de l'altre, passegem
pel món, provisionals, incomplets,
amb un dring de claus idèntic
a la butxaca: obren els mateixos panys.
Imants de carn, saber-ho ens excita.
I, de tant en tant, somriem sols,
a qualsevol racó de penombra,
igual que un raig de sol il·lumina
misteriosament un soterrani
sense claraboies.

BLANC O NEGRE

Als hospitals s'hi va a riure o a plorar,
no hi ha terme mig. Els matisos són
per al simulacre de vida d'enfora
les portes automàtiques
on un nen aliè a la tragèdia i a l'èxtasi
s'entreté jugant a obrir-les i tancar-les
amb una barreja de tristesa i d'alegria
segons li dicten, improvisant, el cor,
un arbre verd, el sol i un núvol gris.

SACRILEGI

La teva carn sagrada d'avui
un dia se la menjaran cucs
que mai no esdevindran papallones.